
SÜVEGES GERGŐ: APA-KÉP-ÍRÁS 106. – TÖRŐS DÉDNAGYMAMA

(2009. március 26.)

Dédnagyamama egyszer elesett, és eltörte a karját. A gyerekek azóta nevezik Törős Dédnagyamának. Nem szentelenségből, nem tiszteletlenségből, még csak nem is csúfolódásból. Csak megkülönböztetve a másik Dédnagyamától, aki viszont soha nem törte el a karját. Egyszerű ez. Egyszerű, mint az elmúlás.¹

Tudjátok, az a helyzet, hogy a Dédnagyamama nagyon gyöngé. Miért gyöngé? Beteg? Nem, igazából nem beteg. Akkor miért gyöngé? Hát, tudjátok, úgy van, hogy szép lassan mindenki megöregszik. És ahogyan öregszünk, a testünk előbb-utóbb elfárad. És a Törős Dédnagyamama már öreg? Igen, ő már elég idős. És a teste – úgy tűnik – azt mondja, hogy most már elfáradt. Nincs már igazán ereje fölkelni az ágyból, nincs már kedve se enni, se inni. Pihenni szeretne.

Nagy hallgatás volt a felelet. A gyerekek emésztették a hallottakat.

De tudjátok, mit? Elmegyünk meglátogatni. Most a Nagymamánál lakik, hogy a Nagymama vigyázzon rá. Elmegyünk, és elmondjuk neki, hogy nagyon szeretjük, még akkor is, ha gyöngé.

Elmentünk. Törős Dédnagyamama kikelt az ágyból, mosolygott a gyerekekre, megsimogatta őket. Beszélgettek egy darabig, aztán visszafeküdt az ágyba. Mi pedig hazaindultunk.

Apa! Tessék. Szerintem a Törős Dédnagyamama egyáltalán nem gyöngé! Úgy láttad, hogy erős? Igen, szerintem jókedvű volt. És nem volt gyöngé egyáltalán. Örülök, ha így látod. És annak is nagyon örülök, hogy el tudtunk menni meglátogatni.

Gyerekek, a Törős Dédnagyamama kórházba került. Beteg? Egyre gyengébb, most már egyáltalán nem tud felkelni az ágyból, de a kórházban gondját viselik. Segítenek neki megmosakodni, megfésülködni, megebédelni. A Nagymama nem tudott neki otthon segíteni? Nem, a Nagymama így már nem tud neki segíteni. Ehhez ápolók kellene. De a Nagymama is ott van vele a kórházban. Akkor nincs egyedül a Dédnagyamama, ugye, Apa? Nincs bizony. De ma az esti imában őérte is külön imádkozunk. Azért, hogy újra erős legyen? Inkább azért, hogy megértsük, mit is gondol a Jóisten magában, amikor a Dédnagyamamáról gondolkodik.

¹ <http://picasaweb.google.com/suvegesgergo/20090312Nagyanyo?feat=directlink>

Hová mész, Apa? Meglátogatom a Dédnagymamát, és viszek hozzá vendéget is. Milyen vendéget? Egy pap bácsit, egy barátunkat. Miért, Apa? Mert a Dédnagymama szeretne egy kicsit beszélgetni velem. Mert ő már nem tud elmenni a templomba, nem tud elmenni misére, de szerencsére a pap bácsi el tud menni hozzá. És miről beszélgetnek majd? Tudjátok, aki gyöngye vagy beteg, ahhoz el szokott menni egy pap bácsi, meggyóntatja, és beszélgetnek arról, hogy a Jóisten mennyire szeret bennünket, akár betegek vagyunk, akár egészségesek. Azt hiszem, a Dédnagymama nagyon örül annak, hogy meglátogatja őt a pap bácsi. Persze, Apa. Mert a Jóisten nagyon szereti a Dédnagymamát is.

Még annyit szeretünk volna mondani Nektek, hogy a Törös Dédnagymama ma reggel meghalt. És most egy kicsit szomorúak vagyunk, mert egy darabig nem találkozunk vele, és hiányozni fog. De azért örülünk is, mert neki most nagyon-nagyon jó dolga van, hiszen a Jóistenhez költözött. Szóval ez ilyen furcsa dolog: egyszerre vagyunk szomorúak és egyszerre örülünk is.

És hogyan halt meg, Apa? Egyszer csak eltűnt az ágyából? Nem, dehogyan. Egyszer csak nem vett többé levegőt. De a teste ott fekszik az ágyában. De mindaz, ami igazán fontos a Dédnagymamában, amit szeretünk benne, az már a Jóistennél van. A mosolya, meg az, hogy nagyon szeret Benneteket, meg a kedvessége, a főzőtudománya, a kíváncsisága, hogy mit csináltok éppen... ezek mind-mind a Jóistennél vannak. Amikor meglátogattam a pap bácsival, azt üzentek nektek, hogy nagyon szeret Benneteket.

És mi lesz a testével, Apa? Várjatok csak. Emlékeztek arra, amikor nyáron fát ültettünk? Mit tettünk a gyökeréhez? A lehullott leveleket, meg lepetyogott paradicsomokat, gyümölcsöket, ugye? És arra is emlékeztek, amiről akkor beszélgettünk? Hogy mindabból, ami elpusztul, elhervad, újra föld lesz? Hát ugyanígy, a mi testünkből is föld lesz. A szemünkből is? Igen, abból is. És a mi testünket is eltemetik a föld alá? Igen, pont, mint a paradicsomokat. De igazából nem ez a fontos. A fontos az, hogy a Dédnagymama lényege, szeretete, az, amit szeretünk benne, már ott van a Jóistennél.

És néhány nap múlva el fogunk menni a templomba, pedig nem is lesz vasárnap, és egy misén csak-csak a Törős Dédnagymamáért fogunk imádkozni. Mit gondoltok, milyen színű ruhában lesz a pap bácsi? Igen, okosak vagytok, tényleg feketében. Pedig lehetne éppen fehérben is, nem igaz? Hiszen a Jóisten minden bajt, rosszaságot, tévedést lemosott a Dédnagymamáról, hogy egészen tiszta legyen, hófehéren tiszta. Azért, hogy a Jóistennel találkozhasson.

Úgyhogy most mondjuk el együtt azt az imát, amelyiket halottak napján mondtunk a temetőben. Emlékeztek még rá?

„Adj, Uram, örök nyugodalmat neki, és az örök világosság fényeskedjék neki. Nyugodjék békében. Amen.”

És talán még egy szót: viszontlátásra.

Süveges Gergő
gergo.suveges@mtv.hu
www.suvegesgergo.hu